

పారిశ్రామిక తిరిగిమేనం-అణచిబడుతున్న భారతదేశ ఆర్థికవ్యవస్థ

విదేశీ ప్రైవేటు పెట్టుబడుల ప్రవాహంతోనే మనదేశంలోని అన్నిరంగాల అభివృద్ధి ముడిపడి ఉన్నదనేది పాలకవర్గాల ఏకాభిప్రాయం. కనుక ఆ పెట్టుబడులను ఆకర్షించాలని, అందుకోసం ప్రభుత్వ పెట్టుబడుల ఉపసంహరణ, దిగుమతుల సరళీకరణ, ఎగుమతుల పెరుగుదల ప్రాథమిక షరతులని ప్రకటిస్తూ వుంటారు. ఈ దిశగా గత మూడు దశాబ్దాల నుండి, ప్రత్యేకించి గత ఏడు సంవత్సరాల నుండి నయా ఉదారవాద విధానాలు దూకుడుగా, బలంగా అమలవుతున్నాయి. పరిశ్రమల రంగం/ తయారీ రంగం వృద్ధి చెందటం అంటే స్థూల దేశీయోత్పత్తిలో, ఉద్యోగితలో ఈ రంగం వాటా పటిష్టంగా పెరగటం, సమాంతరంగా ఈ అంశాలలో వ్యవసాయరంగం వాటా తగ్గటం, పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ అభివృద్ధికి తప్పనిసరి. స్వావలంబనతో పరిశ్రమల వృద్ధి జరగాలంటే వనరుల దృష్ట్యా శ్రమ సమృద్ధి గల మనదేశంలో శ్రమసాంద్రత సాంకేతికతను ఉపయోగించుకునే పరిశ్రమల స్థాపన జరగాలి. వ్యవసాయ రంగాన్ని మరింతగా స్వయం సమృద్ధిగా అభివృద్ధి చేసుకోగలగాలి. ఆహార పదార్థాల కోసం ఎట్టి పరిస్థితులలో ఇతరులపై ఆధారపడని వ్యవసాయ పారిశ్రామిక రంగాల సమన్వయాన్ని, స్వావలంబనను సాధించాలి. పెట్టుబడుల కోసం దేశీయ పొదుపు పెరగాలి. పరిశ్రమల రంగంలో పెట్టుబడులకు విస్తారంగా అవకాశాలు కల్పించబడాలి. అటువంటప్పుడే ప్రజలందరి భాగస్వామ్యంతో సమృద్ధితవృద్ధి చట్రంలోనైనా అభివృద్ధి కొనసాగుతుంది.

ఇందుకు భిన్నంగా “విదేశీ పెట్టుబడులే అభివృద్ధికి సాధనం” అంటూ గ్లోబలైజేషన్ ప్రవేశంతో ఈ వ్యూహం అమలు వేగవంతమైంది. ఈ పెట్టుబడులు ఆధునిక సాంకేతికతను తీసుకువస్తాయని, దానితో ఉత్పాదకత పెరిగి సుస్థిరమైన పారిశ్రామిక అభివృద్ధి సాధ్యమవుతుందని, ఇక పెట్టుబడిదారీ అభివృద్ధిక్రమం వేగంగా ముందుకు సాగుతుందని, వెనుకబడిన, తృతీయ ప్రపంచ దేశాలన్నీ, భారతదేశంతో పాటు రకరకాల ప్రోత్సాహకాలు, రాయితీలతో విదేశీ పెట్టుబడులను ఆకర్షించటానికి పోటీపడటం మనం చూస్తున్న దృశ్యం.

అసలు, ఈ విదేశీ పెట్టుబడులు అభివృద్ధి చెందినవిగా చెప్పుకునే దేశాల నుండి వెనుకబడిన దేశాలకు ఎందుకు తరలి వస్తాయి? వాళ్ళ దేశాలలో ఇక వాళ్ళు ఆశించినంతగా లాభాలు పెరిగే అవకాశం లేనందువల్లనే. వర్ధమాన దేశాలలో కారుచౌకగా లభించే శ్రమను, సహజ వనరులను విరివిగా వాడుకొని లాభాలు సంపాదించడంతో పాటు మన దేశాలలో పరిశ్రమల రంగం మీద, క్రమంగా మొత్తం ఆర్థిక వ్యవస్థ మీద గుత్తాధిపత్యం సాధించడం లక్ష్యంగా విదేశీ పెట్టుబడులు ఇక్కడికి తరలి వస్తాయి. సామ్రాజ్యవాద శక్తుల, గుత్త పెట్టుబడుల దోపిడీ సాధనమే విదేశీ పెట్టుబడులు. సామ్రాజ్యవాద దేశాల ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా వెనుకబడిన దేశాల ఆర్థిక వ్యవస్థలను మలచటం లక్ష్యంగా అవి పని చేస్తాయి. ఆ పెట్టుబడులను ఆకర్షించటం లక్ష్యంగా దళారీ ప్రభుత్వాలు వారు రూపొందించిన విధానాలను అమలు చేయటమే వీరి పరస్పర దోపిడీ ఒప్పందం. అందువల్ల మన దేశం అభివృద్ధిచెందుతున్న దశను ఎప్పటికీ దాటలేదు.

విదేశీ పెట్టుబడులను ఆకర్షించటానికి వాణిజ్య నిబంధనలను అనుసరిస్తూ ముమ్మరంగా తీసుకున్న చర్యల వల్ల ప్రపంచ బ్యాంకు రూపొందించిన ‘సౌలభ్య సూచీ’లో మన దేశం 2014లో 142 స్థానంలో ఉండగా, అది పైకి ఎగబాకి 2019లో 63కి చేరుకొన్నది.

2014లో ప్రధానమంత్రి స్వయంగా ప్రకటించిన ‘మేక్ ఇన్ ఇండియా’ తో పెద్దఎత్తున విదేశీ పెట్టుబడులను ఆకర్షించడం వల్ల “తయారీ రంగంలో మన దేశం గ్లోబల్ హబ్ గా రూపొందుతుందని, స్థూల దేశీయోత్పత్తిలో తయారీరంగం వాటా 25 శాతానికి చేరుకుంటుందని, 100 మిలియన్ల కొత్త ఉద్యోగాల సృజన జరుగుతుందన్న ప్రకటనలు ఎప్పటికీ వాస్తవరూపం దాల్చవు.

విదేశీ పెట్టుబడుల ప్రభావం

మన దేశంలోకి తరలివచ్చిన విదేశీ పెట్టుబడులు ప్రధానంగా సెకండరీ మార్కెట్లలోకి ప్రవేశించాయి. అంటే అప్పటికే స్థాపించబడి ఉన్న పారిశ్రామిక సంస్థలలో పెట్టుబడులు పెట్టటం, స్వాధీనం చేసుకోవటం. సమాంతరంగా ప్రభుత్వరంగ సంస్థల పెట్టుబడుల ఉపసంహరణ ప్రక్రియ వేగవంతం కావటంతో విదేశీ పెట్టుబడులు, వీటిలో పెద్దఎత్తున వాటాలు కొనుక్కున్నాయి. దీనిలో డాలర్ మాయాజాలం దుర్మార్గమైనది (ఈ అంశాన్ని వేరుగా చర్చించుకోవాల్సి ఉంటుంది). దీని ద్వారా అపారమైన సంపద విదేశీ పెట్టుబడులకు బదిలీ కావటంతో పాటు ప్రభుత్వ పెట్టుబడులు క్షీణించాయి.

ఇక అంతో ఇంతో స్థిరపడ్డ ప్రైవేటు పారిశ్రామిక సంస్థలను స్వాధీనం చేసుకోవటమో, విలీనం కావటమో మరొక ప్రక్రియ. మే 2018లో అప్పటికే ఆన్లైన్ చిల్లర వర్తకంలో స్థిరపడి, బలపడిన ఫ్లిప్ కార్డ్ లో అమెరికాకు చెందిన వాల్ మార్ట్ 77 శాతం వాటాలను కొనడం ద్వారా తనలో విలీనం చేసుకున్నది. నిజానికి, విదేశీ మల్టీబ్రాండ్ రిటైలీకి వాటా 51% మించకూడదు.

ప్రభుత్వ అనుమతి అవసరం వుంటుంది. పైగా కనీసం 100 మిలియన్ల డాలర్ల పెట్టుబడులు పెట్టాలి. అయితే దేశీయ సంస్థలో విలీనం అయినప్పుడు ఈ నిబంధనలేవీ వర్తించవు. కాబట్టి దొడ్డిదారిన వాల్మార్ట్ మనదేశంలోకి ప్రవేశించటంలో సఫలమైంది. ఈ విధంగా విదేశీ పెట్టుబడుల వల్ల కొత్త పారిశ్రామిక సంస్థలు స్థాపించబడనే లేదు. పైగా ప్రైవేటు పెట్టుబడులు భారీగా తగ్గాయి. ఇట్లా విదేశీ పెట్టుబడులు తరలి వచ్చి మనదేశ ప్రభుత్వ, ప్రైవేటు పెట్టుబడులను తరిమివేశాయి.

ఇక తయారీరంగ స్థూల దేశీయోత్పత్తి వృద్ధిరేటు క్రమంగా తగ్గుతున్నది. 2016-17లో 7.93 శాతం నుండి 2019-20కి -2.44 శాతానికి తగ్గింది. వ్యవస్థీకృత తయారీరంగం ఉద్యోగిత వాటా 14 శాతాన్ని మించటం లేదు. నిజానికి గ్లోబలైజేషన్ ప్రక్రియకు ముందు కాలంలో ఇంతకంటే మెరుగ్గా ఉన్నది. 2017లో ఉద్యోగిత వాటా 12.1 శాతానికి తగ్గింది. ఇందుకు కారణం ఈ పరిశ్రమలలో మూలధన సాంద్రత పెరుగుతూనే ఉన్నది. ఉత్పత్తి ప్రాతిపదికగా చూసుకుంటే మొదటి స్థానంలో ఉన్న 4 భారీ పరిశ్రమలలోని 3 పరిశ్రమలు ఉద్యోగిత - సాంద్రత దృష్ట్యా కనిష్టంలో ఉన్నాయి. అశ్చర్యకరంగా పోల్చదగిన పరిశ్రమలలో వారి వారి ఇతర దేశాల శాఖల కంటే మన దేశంలో పరిశ్రమల శాఖలలో మూలధన సాంద్రత అధికం.

పెట్టుబడులలో విదేశీ వాటాకు, ఎగుమతులకు ఎటువంటి సంబంధం లేదని ఎప్పుడో ఋజువైపోయింది. విదేశీ సంస్థల ఎగుమతి సాంద్రత సున్నాగానూ లేదా రుణాత్మకంగానూ ఉన్న వాస్తవం గతంలోనే స్పష్టపడింది. దేశీయ మార్కెట్లను స్వాధీనం చేసుకోవాలన్న దృష్టికోణంతో పనిచేసే ఈ సంస్థలకు ఎగుమతులను పెంచాలన్న లక్ష్యం వాటి పరిధిలో ఉండదు గాక ఉండదు. నిజానికి స్టాండ్ అలోన్ దేశీయ పారిశ్రామిక సంస్థల నుండి, ప్రధానంగా టెక్స్టైల్ వంటి పారిశ్రామిక ఉత్పత్తుల వాటా ఎగుమతులలో కీలకంగా ఉన్నది. ఈ మాత్రం దానికైతే విదేశీ పెట్టుబడులు అవసరమే లేదు.

ఈ కార్పొరేట్ సంస్థలకు అందించిన ప్రోత్సాహకాలు, రాయితీలు, వాటి ప్రభావం

వాణిజ్య సౌలభ్యం పేరిట కార్పొరేట్ పన్నును క్రమంగా తగ్గిస్తూ, మన దేశాన్ని ప్రపంచంలోనే కనిష్ట కార్పొరేట్ పన్ను విధించే దేశంగా మార్చారు. పన్ను రాబడిలో కార్పొరేట్ పన్ను వాటా క్రమంగా తగ్గుతూ, పరోక్ష పన్నుల వాటా పెరగటం గమనించవచ్చు. అంటే దోపిడీ శక్తులపైన విధించాల్సిన పన్నుల్ని పీడిత ప్రజలపైన పెంచుతున్నారన్నమాట. దీనితో సామాన్యుల మనుగడ మరింత సంక్లిష్టమైంది. కార్పొరేట్ పన్నుల వాటా 2018-19లో 3.8 శాతం ఉండగా, అది ఇంకా ఇంకా తగ్గుతూ 2021లో ఈ దశాబ్ది కనిష్టానికి 2.3 శాతానికి చేరింది. కార్పొరేట్ పన్నుల మినహాయింపు వల్ల ప్రభుత్వ ఖజానా 2017-18 లో రూ॥ 93,642.50 కోట్లు, 2018-19లో రూ॥ 1,08,785 కోట్లు నష్టపోయింది. ఇక ప్రత్యేక ఆర్థికమండళ్లలోని పరిశ్రమల మీద పన్ను మినహాయింపు వల్ల 24,300.22 కోట్లు నష్టం. దీనికి తోడు చౌకగా భూమిని విక్రయించటం, సహజ వనరులను కొల్లగొట్టడానికి అనుమతులివ్వటం కొనసాగుతూనే ఉన్నది. అయినా ఈ కార్పొరేట్ సంస్థలు భారీఎత్తున దివాళా తీయటమన్నదే దోపిడీ శక్తుల మాయాజాలం. జనవరి 2017 నుండి మార్చి 2019 వరకు 'కార్పొరేటు దివాళా సంకల్ప ప్రక్రియ' (Corporate Insolvency Resolution Process)లో 1858 కంపెనీల దరఖాస్తులు ఆమోదించబడ్డాయి.

విదేశీ పెట్టుబడుల ప్రవాహాలు ముమ్మరమైన 2000 సంవత్సరం నుండి మాంద్య పరిస్థితులు ఏర్పడుతూనే ఉన్నాయి. 2000లో, 2008-09లో, 2011-13 కాలంలో, ఇక ప్రస్తుత మాంద్యం సుదీర్ఘమైనది. ఇందుకు కారణం విదేశీ రంగం మీద ఆధారపడటమే.

సమస్త రాయితీలు, ప్రోత్సాహకాలు, సంపద తరలింపులతో నడిచే ఈ కార్పొరేట్ సంస్థల లాభాలు, వడ్డీ చెల్లింపుల కంటే తక్కువగా ఉంటున్నాయి. విదేశీ, ప్రైవేటు సామర్థ్యం మరి!. సమయానికి రుణాలు తిరిగి చెల్లించలేని దుస్థితి. ఎంతో గౌరవంగా, ప్రాధేయపడి మన ప్రభుత్వాలు తెచ్చుకున్న సంస్థలు కదా ఇవి!. కాబట్టి, రుణాలు తిరిగి చెల్లించకపోవటాన్ని ఆమోదించటం, ప్రభుత్వరంగ బ్యాంకులతో వీళ్ల రుణాలను రద్దు చేయటం, మొదలైన చర్యలు చేపట్టడం జరిగింది. ఫలితంగా ప్రభుత్వరంగ బ్యాంకుల లోని నిరర్థక ఆస్తులు విపరీతంగా పెరిగాయి. 2016 తర్వాత ఈ ధోరణి తీవ్రమైంది. ఈ విధంగా రిస్కు కార్పొరేట్ల నుండి ప్రభుత్వరంగ బ్యాంకులకు బదిలీ అయింది. పరపతి దృష్ట్యా దివాళా స్థాయిలో ముందున్న భారీ సంస్థలు ఐ.ఎల్ అండ్ ఎఫ్.ఎన్ 2018, రిలయన్స్ హోమ్ ఫైనాన్స్ -2019, రిలయన్స్ కమర్షియల్ ఫైనాన్స్ -2019, జి.హెచ్.ఎఫ్.ఎల్, జూన్-2019, అటికో క్యాపిటల్ సెప్టెంబర్ - 2019.

ఇక ఈ కార్పొరేట్ సంస్థల నష్టాలు భరించాల్సింది ప్రభుత్వరంగ బ్యాంకులే. కాబట్టి నష్టాల్లో కూరుకుపోయిన ఈ బ్యాంకులను విలీనంచేయటం, ప్రైవేటీకరించటం దూకుడుగా జరుగుతున్న సందర్భంలో మనం ఉన్నాం. దేశీయ వ్యవసాయ, పారిశ్రామిక రంగాల అవసరాలు, అనుబంధాల నుంచి ప్రత్యక్షంగా బహుళజాతి కంపెనీల అవసరాలు, అనుబంధాల్లోకి బ్యాంకుల్ని ఒక గెంతు వేయిస్తున్నారు.

నిజానికి, లాభాపేక్షతో ఏ సామాజిక బాధ్యత లేకుండా, ఏ నిబంధనలు లేకుండా నడిచే ప్రైవేటు బ్యాంకులలో కుంభకోణాలు అధికంగా జరిగే అవకాశం ఉన్నది. గతంలో సోషలిస్టు ఆర్థిక వ్యవస్థకు అనుకరణ, నమూనా అంటూ ప్రారంభించిన కో-

ఆపరేటివ్ ఆర్థిక వ్యవస్థలను భూస్వామ్య పెత్తందారీ వర్గాలు మరింత బలపడడానికి ఉపయోగించారు. వాటిని నాశనం చేసి సోషలిస్టు నమూనాలు వైఫల్యం చెందుతాయని అదేపనిగా ప్రజల మధ్య ప్రచారంలో పెట్టారు. మరొకవైపు స్వదేశీ, విదేశీ గుత్త పెట్టుబడుల ప్రయోజనాల కోసం, ఆధిపత్యం కోసం ఎన్నో రకాల పరోక్ష ప్రోత్సాహకాలు కల్పిస్తూ వచ్చారు.

దేశీయంగా పొదుపును నిరుత్సాహపరచడం, వినియోగాన్ని ప్రోత్సహించడం అందులో ఒకటి

అనువయోగ/ విలాస వస్తువులకు గిరాకీ పెరగాలంటే స్థానిక ప్రజల పొదుపును నిరుత్సాహపరచాలన్నది ఫైనాన్స్ పెట్టుబడి దోపిడీ సూత్రం. గతంలో బలంగా వినిపించిన పోస్టాఫీసు పొదుపు పథకాలు, జాతీయ చిన్న పొదుపు పథకాలు, బ్యాంకులలో వివిధ పొదుపు పథకాలు, మధ్యతరగతి, ఎగువ మధ్యతరగతికి ఇచ్చే ఇంటి లోన్లపై పన్ను మినహాయింపుల వంటివి క్రమంగా అదృశ్యమయ్యాయి. అల్పదాయ వర్గాల పొదుపును ప్రోత్సహించడానికంటూ చాలా పథకాలు ఉండేవి. ఉదాహరణకు రెండున్నర దశాబ్దాల క్రితం ద్వైక్రా మహిళా గ్రూపులు మొదలైనాయి. తక్కువ వడ్డీకి ప్రభుత్వం నుండి తీసుకున్న రుణాలతో ఈ గ్రూపు సభ్యులు ఏదో ఒక ఉత్పత్తి ప్రక్రియ చేపట్టి, వస్తువులు తయారు చేసి ఆయా ప్రాంతాలలో తక్కువ ధరకు నాణ్యతగల వస్తువులను విక్రయించుకోవచ్చని చెప్పారు. ఇందులో ఫుడ్ ప్రాసెసింగ్కు సంబంధించిన వివిధ వస్తువులు ఉండేవి. ఆ ద్వైక్రా గ్రూపులు కూడా ఆర్థికంగా నిలదొక్కుకోవడానికి ఎంతో కొంత అవకాశం వుండేది. వీటిని క్రమంగా స్వయం సహాయక బృందాలు (SHGs)గా మార్చి ఉత్పత్తి ప్రక్రియతో విడదీయటం జరిగింది. ఇక ఈ గ్రూపులు తక్కువ వడ్డీకి తీసుకున్న రుణాలతో వినియోగ వస్తువులను కొనుక్కోవటం ప్రారంభమైంది. ఉత్పత్తి ప్రక్రియ నుండి విడదీసి వినియోగ గుంపులుగా మార్చటం ఎందుకు? గుత్త పెట్టుబడులు, వారి కంపెనీలు తయారుచేసే వివిధ ఫుడ్ ప్రాసెసింగ్ పాకెట్ వస్తువులకు గిరాకీ కోసం. ద్వైక్రా గ్రూపులు తయారుచేసిన ఆలు చిప్స్ అందరూ కొనుక్కుంటే అంకుల్ చిప్స్కి గిరాకీ ఎలా? పైగా ప్రాసెసింగ్ ఫుడ్స్కి అలవాటు చేయడానికే ఆ గ్రూపులు ఉపయోగపడాలి. ఒకనాటి కో-ఆపరేటివ్ వ్యవస్థలు కానీ, ఈ గ్రూపులు కానీ లక్షలాది మందిని తాము నిర్ణయించిన ఉత్పాదక పరిధిలో, తమ కనుసన్నల్లో ఉంచడానికేనన్నది చారిత్రక సత్యం.

ఇక స్థిర జీతం తీసుకున్న వాళ్లు, ప్రొఫెషనల్స్, ఉత్పత్తిదారులు చెల్లించాల్సిన పన్నును పెంచుతూ పోతున్నారు. కొంతమేరకు పొదుపుకు ఆదాయ పన్ను రాయితీ ఉండేది. ఈ బడ్జెట్లో ఆ రాయితీని కూడా తొలగించారు. ఎగువ మధ్యతరగతి వర్గం పొందుతున్న మిగులును సైతం పొదుపు చేయటం కూడా ప్రభుత్వాలకు ఇష్టంలేదు. దేశీయంగా అలా చేసిన పొదుపులు వ్యవసాయం, చిన్న పరిశ్రమల్లోకి పొరపాటున కూడా రాకూడదు. పురిట్లోనే ఆ పెట్టుబడిని నలిపేయాలి. షేర్ మార్కెట్ జూదంలోకి మాత్రమే ఏ పెట్టుబడులైనా ప్రవేశించాలి. ఇదే ఫైనాన్స్ పెట్టుబడి దేశ ప్రజలకు విసిరే సవాలు.

ఎగుమతులను పెంచటం ద్వారా అభివృద్ధి సాధించడం, అందుకోసం విదేశీ పెట్టుబడులను ఆహ్వానించడం ప్రకటిత విధానం. అయితే ముమ్మరంగా ప్రారంభమైన గ్లోబలైజేషన్ క్రమంలో 'దిగుమతుల సరళీకరణ' విధానం ఎలా వచ్చింది? ఎందుకు అమలైంది? ఈ విధానం వల్లనే విలాస వస్తువుల దిగుమతులు బాగా పెరిగాయి. 2018లో స్టీలు, అల్యూమినియం మీద దిగుమతుల సుంకాలను పెంచుతూ అమెరికా అధ్యక్షుడు ట్రంప్ నిర్ణయం తీసుకుంటే దానిని ఎవరైనా అడ్డుకోగలిగారా? ఈ నిర్ణయం భారతదేశం తీసుకోగలదా? తీసుకుంటే ప్రపంచ వాణిజ్య సంస్థ మనకు శిక్ష వేయదా?

వస్తు వినిమయమే జీవిత లక్ష్యంగా మలచబడిన సంస్కృతిలో తమ పొదుపును దాచుకోవాలంటే మధ్యతరగతికి ఉన్న అవకాశాలు ఏమిటి? బ్యాంకులో డిపాజిట్లకు తక్కువ వడ్డీ. ఏ బ్యాంకు ఎప్పుడు వివాదం అవుతుందో, ప్రైవేటీకరించబడుతుందో తెలియని అనిశ్చిత పరిస్థితి. బ్యాంకులో డిపాజిట్లకు కేవలం 5 లక్షల వరకే ప్రభుత్వ గ్యారెంటీ ఉంటుంది. ఇక ప్రజలకు ఉన్న ప్రత్యామ్నాయం ఏమిటి? చిట్ ఫండ్స్, మార్కెట్లు. నియత, అనియత చిట్ ఫండ్స్ ఎప్పుడు, ఏవి బోర్డు తిప్పేస్తాయో తెలియని స్థితిని మనం నిత్యం ప్రధాన స్రవంతి వార్తలలో చూస్తూనే ఉన్నాం. ఈ కుంభకోణాలకు కారణం ఎవరు? పొదుపు పథకాలనుండి ప్రభుత్వం విరమించుకోవడం అన్నది స్పష్టం కాదా?

ఇక షేర్/స్టాక్ మార్కెట్లు ఎట్లా పనిచేస్తాయి? ఉత్పత్తి, లాభాలతో సంబంధం లేకుండా ఈ రంగం ఎప్పుడూ అవకతవకలతో ఉంటుంది. షేర్ల ధరలు ఎందుకు, ఎట్లా పెరుగుతాయో, ఎట్లా తగ్గుతాయో సామాన్యులెవరికీ అర్థం కాని స్థితి. దీనిని పరాకాష్ఠ దశకు తీసుకుపోయేది విదేశీ ఫోర్స్ ఫోలియో పెట్టుబడులు.

ఇక మిగిలింది, రియల్ ఎస్టేట్ రంగం. ఇందులో ఉత్పత్తి, తయారీ ఏమీ ఉండవు. అదే భూమి ధర పెరుగుతూ ఉంటుంది. దీని చుట్టూ మాఫియా ఉంటుంది. కొనుక్కున్న భూములు ఎవరు ఆక్రమించుకున్నారో తెలియదు. ఇట్లా విత్త అనిశ్చిత స్థితిలో మధ్యతరగతి వర్గం బ్రతకడం మన కళ్ళముందున్న వాస్తవం.

మెజారిటీ శ్రమశక్తికి జీవనోపాధి కల్పించే చిన్న పరిశ్రమలు, అవ్యవస్థీకృత రంగం

గ్లోబలైజేషన్ ప్రవేశించడానికి పూర్వం, తక్కువ పెట్టుబడితో, శ్రమ సాంద్రత గల సాంకేతిక పరిజ్ఞానంతో నడిచే చిన్న పరిశ్రమలు ఉపాధి కల్పిస్తాయని, ప్రాంతీయ వనరులతో ప్రాంతీయ అవసరాలకు అనుగుణంగా ఉత్పత్తులను ఉత్పత్తి చేస్తాయని,

స్వావలంబనలో, సమ్మిళిత వృద్ధిలో ఇవి కీలకం అంటూ చిన్న పరిశ్రమలకు అంతో ఇంతో ప్రభుత్వ ప్రోత్సాహం ఉండేది. రాష్ట్ర స్థాయిలో మౌలిక సదుపాయాల కార్పొరేషన్ (APIIC), చిన్న పరిశ్రమల అభివృద్ధి సంస్థ (APSSIDC), రాష్ట్ర విత్త సంస్థ (APSFC)లు కొంతైనా పనిచేస్తూ ఉండేవి. చిన్న పరిశ్రమల మనుగడ, అభివృద్ధి సూచనల కోసం చిన్న పరిశ్రమల విస్తరణ (SIET Institute) ఉండేవి. జిల్లా స్థాయిలో జిల్లా పరిశ్రమల కేంద్రం, చిన్న ఉత్పత్తిదారుల పరిశ్రమ ప్రణాళికలకు సూచనలిస్తూ ఉండేవి. చిన్న పరిశ్రమలను ఏర్పరచుకోవడానికి, నడపడానికి ప్రభుత్వమే ఇండస్ట్రియల్ ఎస్టేట్‌ని ఏర్పరచి నిర్వహించేది. ఇక ఇండస్ట్రియల్ డెవలప్మెంట్ ఏరియాలో మౌలిక సదుపాయాలతో చిన్న సంస్థలు ఒకే ప్రాంతంలో ఏర్పడి, సంఘటితంగా పని చేయటానికి ప్లాంట్లను కేటాయించేది. నిరుద్యోగులుగా ఉన్న ఇంజనీరింగ్ గ్రాడ్యుయేట్స్ కోసం టెక్నోక్రాఫ్ట్స్ పథకం ద్వారా రుణాలు ఇచ్చి, వాళ్ళ వైపుణ్యానికి అనుగుణంగా చిన్న సంస్థలను స్థాపించటానికి ప్రోత్సాహం కొందరికైనా ఉండేది. విదేశీ పెట్టుబడులను ఆకర్షించాలన్న భారీ లక్ష్యంతో ఇవన్నీ అదృశ్యమయ్యాయి.

నిజానికి ఇప్పటికీ తయారీ రంగంలో ప్రధాన పాత్ర చిన్న పరిశ్రమలు, అవ్యవస్థీకృత రంగం. 2019లో స్థూల దేశీయోత్పత్తిలో చిన్న పరిశ్రమల రంగం వాటా 30%. స్థూల విలువ జమ (Gross Value added)లో ఈ రంగం వాటా 33.5%. 518 మిలియన్ల మందికి ఉపాధిని కల్పిస్తోంది. ఈ రంగంలో మెజారిటీ సంస్థలకు బంధువులు, వడ్డీ వ్యాపారుల వద్ద రుణాల నుండే విత్తం లభిస్తుంది. పెద్ద నోట్ల రద్దుతో, వస్తు సేవల పన్నుతో (GST) ఈ రంగం కోలుకోలేని విధంగా దెబ్బతిన్నది. కోవిడ్-19 విపత్తుతో ఈ రంగం పరిస్థితి, మనుగడ మరింత జటిలమయ్యింది.

పారిశ్రామిక తిరోగమనం

పరిశ్రమల రంగం అభివృద్ధి చెందకుండానే ప్రభుత్వ నయా ఉదారవాద విధానాల వల్ల పారిశ్రామిక తిరోగమనం బలపడుతున్నది. గందరగోళ స్థితి, మెజారిటీ ప్రజల బతుకు సమస్య, మనుగడ సమస్య, ప్రభుత్వమే స్వయంగా దళారీ ప్రభుత్వంగా, నయా ఉదారవాద విధానాలతో సామ్రాజ్యవాద దేశాల ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా మన ఆర్థిక వ్యవస్థను మలిచే తీరు, నిజమైన పెట్టుబడిదారీ అభివృద్ధి కూడా మన దేశంలో సాధ్యం కాదు. అభివృద్ధి క్రమంలో శివారు ఆర్థిక వ్యవస్థగా మిగిలిపోతుంది.

